

Op fra Dybet.

Roman af
Frances Burnett.

Paa Danst ved P. Skovsgå.

(Fortsat.)

Anice var Graces Veninde af et op-
rigtig Hjerte og med en barnlig Tillsid-
sfulhed. Men des kvalulfere maatte
det være for ham at komme der i Huset
hvæv Dag, vde hende sig saa nær og des-
uagtet hære paa en Overbevisning om,
at han aldrig turde haabe at vinde hen-
des Hjerte.

Anice indsaal fuldstabel Umuligheden af
at lette hans Værtelige Stilling, men
hun lunde dog ikke dy sig for at tale
til Faderen berom.

"Tro du ikke, Faber, at Grace har
meget at tage Bare paa?" begyndte hun
en Gang, da Grace var meget ophængt
i Arbejde.

"Meget at tage Bare paa? Jo, han
har nok at bestille, men det er Opgaver,
der egner sig for ham." Ting af stærre
Vigtighed vilde jeg aldrig overlade til
Grace. Tro mig mit Barn, unge Føl-
har godt af at slide i det."

"Meget at bestille, og alt sammen ubehageligt. Ubehageligt Arbejde virker
trættende, og af den Slags maa han
slæbe paa en hel Del. Alle Skolestæ-
gerne har han — hjælp Papa, hvis du
lunde tage Haloparten deraf paa din
Kappe, vilde han sikkert føle sig meget
bedrøvet.

"Men hjælp Anice," protesterede Ne-
toren, "derfor Grace maatte have mit
Ansvar paa sine Stulbre — men det
gaar aldrig an! Efter min Menning
duer han ikke til at have Ansvar" —
men da han mødte et twilende Øjne i
Datterens nydelige Ansigt jæblede han
om — "hvis du imidlertid virkelig me-
ner, at den unge Mand er oversætset,
saal skal jeg se, om jeg kan tage libert af
for ham."

Han følte sig altid ubehageligt berørt,
når hendes Ansuelser ikke var i noje
Overensstemmelse med hans. Det førs-
aarsagede ham en let indre Uro, nærmest
af hans Ideer ikke valte Anices Bisald,
i hvor vel han satte sig op imod denne
Følelse. Han var en Mand, der ikke
trives under andres Bisald. Han
forsøbde ikke at krybpe op imod Binden,
sik han Modvind, drev han af.

7. Kapitel.

Anice besøgte Lise. Sandt at sige,
besøgte hun maakte mere Joan. Men
hun saa ikke Joan, hun hørte kun om
hende. Lise forholdt sig temmelig liges-
gyldig under disse Besøg. Hun var
taknemmelig, men denne Følelse kom ikke
til fuldt Udbilling hos hende. Hun folte
imidlertid i Anices Selstab et vist Be-
vare. Hun mørkede straks første Gang,
at den unge Pige ikke kom for at læse
hende Tæksen. Dernæst blev hun paa
en Maade bestukken af Anices Skønhed.
Hun holdt af alt, hvad der var smukt,
som hun holdt af sin egen Skønhed. Hun
glemte for en Stund sin egen
Skønhed og Glædighed, følte sig liges-
som etter henført i den Verden, hun var
bleven ført ud af efter at have mygt en
stillet Lykke. Hun holdt af at betragte
Anices pane Dragt, og føle paa Tøjet i
hendes Kjole.

"Saadan noget kan man tjøbe i Lon-
don," sagde hun da. "Det kan ikke
faas her i Niagara."

"Ja," svarede Anice, "jeg har tjøbt
det i London."

Lise krammede endnu en Gang paa
det, og hendes Ansigt fik et tankomt
Udseende, blandet med en Smule Mis-
mod.

"Det er alt sammen hjont, hvad der
kommer fra London," sagde hun. "Det
er da den største By i Verden. Det uns-
der mig ikke, at Dronningen bor der. Alt,
hvad jeg dog var lykkelig held Tiden
der! Aldrig i mine Dage har jeg været
saal lykkelig. Jeg — kan ikke tanke der
paa, idet det stifter ber i Hjertet. Kun-
de jeg dog bare komme der nok en Gang:
hvad jeg langt derefter! Af ja!" endte
hun med et Sust.

"Tank ikke derpaa," sagde Anice blidt.
"Det er haardt, det ved jeg, men det las-
der sig ikke ondre."

"Jeg kan ikke andet," fulde Lise;
"jeg maa evig og altid tanke derpaa,
som Barnet her kun tanke paa Føde.
Al Gud! osaa jeg vanmagter hele Tid-
en — augner jeg midt om Natten,
fultur og tørsker jeg efter — efter det,
som jeg har førelst, og som aldrig kom-
mer igjen!"

Tærerne rant ned ad hendes kinder,
og hun huldelede som et Barn. Synet af

den fine Kjole havde mindet hende om
det tahte Paradis.

Anice laa paa Ena paa det bare Gulv
og holdt Barnets Haand i sin.

"Giv dig tilfreds, Lise. Se dog paa
Barnet; et smukt Barn! Kan være,
naar Vorherre under det Liv og Helsen,
at det maatte kan blive dig til Glæde og
Stotte."

Anice var Graces Veninde af et op-
rigtig Hjerte og med en barnlig Tillsid-
sfulhed. Men des kvalulfere maatte
det have altid været mig i Bejen. Jeg
kan ikke gøre for det, jeg kan ikke. Jeg
vilde onste, det var dog og horte. Jeg
begriber ikke, hvor Joan tager den Caal-
modighed fra. Jeg kan selv set ikke
med det lille Kra, som altid skal hylle og
brøle; jeg ved somme Tider ikke mine
levende Raab med det."

Anice tog det fra Moderens Skjod,
satte sig paa en Lav Træstamme og holdt
Barnet ud for sig og saa ind i det lille
runde Ansigt. Det var et alsterhæste
lille Bæsen, yndigt og smukt; man saa
graat, at det vilde blive Moderen op ad
Dage. Anice højede sig ned og kyssede
det; hun følte med en vensdig Fred det
barnlige faste Tryk, hvoremed det lille
Børn holdt hendes Finger omflammet.

Saa lange hendes Besøg varede, sad
hun saaledes med Barnet paa sit Skjod
og talte til det som til Moderen. Men
hun forsøgte ikke paa at gjøre Mod-
eren hendes Standpunkt klart som Bar-
holm havde gjort. Hun gjorde sig kun
Umagt for at behage hende og velke hens-
des Interesse, og dette lykkedes for hens-
de. Da hun gik sin Vej, var Lise gaben-
hært bedrøvet.

"Meget at bestille, og alt sammen ubehageligt.
Ubehageligt Arbejde virker
trættende, og af den Slags maa han
slæbe paa en hel Del. Alle Skolestæ-
gerne har han — hjælp Papa, hvis du
lunde tage Haloparten deraf paa din
Kappe, vilde han sikkert føle sig meget
bedrøvet."

"Men hjælp Anice," protesterede Ne-
toren, "derfor Grace maatte have mit
Ansvar paa sine Stulbre — men det
gaar aldrig an! Efter min Menning
duer han ikke til at have Ansvar" —
men da han mødte et twilende Øjne i
Datterens nydelige Ansigt jæblede han
om — "hvis du imidlertid virkelig me-
ner, at den unge Mand er oversætset,
saal skal jeg se, om jeg kan tage libert af
for ham."

"Jeg beder aldrig nogen om at kom-
me igjen," sagde hun og saa med et und-
sægtig Øjne paa Anice, "men Dem kan
jeg godt siide. De er ganske anderledes
end de andre. De hjælper ikke paa mig.
Det siger Joan ogsaa."

"Jeg skal nok komme igjen," sagde
Anice.

Lise havde fortalt Anice en hel Del
om Joan. Hun holdt meget af at tale
om Joan, lod det til, og Anice laante
hende vildigt Øre.

"Hend er det ikke let at faa Bugt
med," havde Lise sagt, "og det er maatte
Grunden til, at de alle er paa Nakken
af hende. Hun er altid gaat sine egne
Veje."

"Det er det rette Ord," udbrød Her-
gis Derrit, da Anice en Aften fortalte
ham denne Nyting, hun er altid gaat
sine egne Veje.

Til Trods for, eller maatte snarere
paa Grund af, at Joan bestandig gik af
Bejen for Derrit, og ikke vilde inddale
sig med ham, maatte hans Tanfer after
og after venne tilbage til hende, som
man stundom ikke kan faa en Melodi ud
af Hovedet, men hører den bestandig
summe for ens Øre. Sels Grace var
ikke saa energisk blevet vist tilbage, som
Derrit blev det. Naar han paa Hjem-
vejen fra Minen maatte forbi Lowries
Hytte, funde han ikke dy sig for at ligge
ester Joan, og havd enten han saa hende
eller ikke, saa blev han over Gang gres-
ben af en ejendommelig Bewegelse. I
den varme Aarstid saa han henbe ofte
saan uden for Hyttens Dør eller i Nor-
heden og da altid med Barnet paa Ar-
men. Ved saadanne Besøgsheder plejede
hun ingenlunde at gemme sig eller visse
nogen Unhælle som andre Piger af
hendes Stand. Hun maahte hans Øjne
med en rolig Værdighed, næsten ligequ-
dig, som han mente; han saa hende al-
drig smile, medens han stundom havde
den ubehagelige Hornemmelse af, at hun
stod der rolig og saa efter ham, til han
var ude af Syne.

Den gamle Sammy Graddock rejste sig
fra Stolen, tog en rod og gulmalet To-
bakskasse ned fra Hylden og gav sig med
en vis højtidelig Omhu til at stoppe
sin Pipe, der var forsynet med et over-
maatte rummeligt Hoved, som vor for-
træffelig stilket til at "gaa i Byen med,"
hullet Sammy plejede at sige. Han
tænde med en Røibus og bemærkede,
medens han tog nogle tyke Drag:

"Jeg — gaa nu — hen poa —
Kron"

Hans Kone optog ille denne Medde-
lse saa venskabelig, som den blev givet.
Hun svarede ham i en højs Tone:

"Naturligvis, det twiler jeg aldeles
ilie om. Du kommer sun hem, naar
du er fulten og ligge for Rejsen paa
Kron saa lang Dagen er. Helle Riggan
maatte jo gaa til Grunde, derfor du
ilie kunde sidde der og sulle din Kafe i
andre Holls Lager. Byen kan være
glad ved, at du ikke har andet at bes-
tille."

Sammy pattede rolig paa sin Pipe

uden at vide Spor af Forlegenhed.

(Fortsættes.)

Smeld og Smuld.

En dansk "Østebal!" forleden
Aften holdt en Krebs af Studenter og
Kandidater Møde om et eller andet.

Da der var diskuteret til Ende, og de
linlige Mennester begyndte at sprede sig
i maa flokke for at have det hyggeligt,
traadte pludselig en Student op og ers-
træde med dybt rystet Stemme, at han
havde en Bekjendelse at gjøre Forsam-
lingen.

Smeld og Smuld blev der stor Stilhed i
Salen.

— Jo — ser De, mine Herrer — , det
er ikke paa mine egne Begne, men paa
Kandidat N.N.s.

— Kandidat N.N. ser overmaade bes-
tuttet ud.

— Han har nemlig levet et stet Lev-
net — det er ikke nogen enkelt Synd, det
dreyer sig om, men det er længere Liv i
Synd.

— Kandidat N.N. begynder at bande
og søger at afbryde Taleren.

Men denne fortæller ufortrødnet: —
Han har desformest været meget sonder-
knust i den sidste Lid... . saa sonderknust,
at han end ikke selv har troet sig i Stand
til at fremstamme denne Bekjendelse.

Kandidat N.N. er nu naaet op til vildt
Raseri.

— Som Tegen paa at de tilgiver ham,
mine Herrer, beder han dem underlig om
at række Hænderne i Bejet —

Under bundende Jubel foer alle Hæn-
derne op i Lusten.

Men N.N., som er den personificerede
Dyd, gaar i disse Dage rundt og spes-
kulerer paa, hvoredes han skal havne
sig, hm — hm!

Det er et faktum, at DeWitts Little
Early Risers har en rivende Assætning,
og hvorfor? Simpelt fordi de er beha-
gelige at tage og virkningsfulde. Mang-
heds Piller. Sjoholm.

Tot ey, lidt usig at erholde An-
tuaer for Gods Little Giant" Viller
og omvis den skærmeciner. Dette
var saa fuldstændigt til Namnet; lig-
tige, dog saa mild og behagelige, at in-
gen saa nogent Ubehagelighed ved deres
Grund.

Vildesten i en Palke, nok til at være
en ordinær Familiel i et Nar. — Apotheker

Sjoholm, Dannebrog, Nebr.

Uvidenhed om DeWitts Little Early
Risers Dyder er en Ulykke. Disse Smaa-
piller regulerer Leveren, kurerer Hoved-
smerter, Usordelighed, lugtende Aande,
Fasthed og Bilioshed. Sjoholm.

Det fjerde Element. Lareren:

"Naar mig de fire Elementer, Peter."

Peter: "Vand, Jord, Luft."

Lareren: "Og det fjerde?"

Peter: "Jeg hælder ikke fjerde."

Lareren: "Tenk Dig om — hvad er
det, der forstørger de mange storelyk-
ker?"

Peter: "Naar — aa!" — Jernbanen!

Du onster ikke en uworkslever. Du
onster ikke en gusten Ansigtssvare. Du
onster ikke et lugtende Aandedret. Du
onster ikke Hovedpine. Brug da De
Witts Little Early Risers, de berømte

Biller. Sjoholm.

Det fjerde Element. Lareren:

"Naar mig de fire Elementer, Peter."

Peter: "Vand, Jord, Luft."

Lareren: "Og det fjerde?"

Peter: "Jeg hælder ikke fjerde."

Lareren: "Tenk Dig om — hvad er
det, der forstørger de mange storelyk-
ker?"

Peter: "Naar — aa!" — Jernbanen!

Du onster ikke en uworkslever. Du
onster ikke en gusten Ansigtssvare. Du
onster ikke et lugtende Aandedret. Du
onster ikke Hovedpine. Brug da De
Witts Little Early Risers, de berømte

Biller. Sjoholm.

Det fjerde Element. Lareren:

"Naar mig de fire Elementer, Peter."

Peter: "Vand, Jord, Luft."

Lareren: "Og det fjerde?"

Peter: "Jeg hælder ikke fjerde."

Lareren: "Tenk Dig om — hvad er
det, der forstørger de mange storelyk-
ker?"

Peter: "Naar — aa!" — Jernbanen!

Du onster ikke en uworkslever. Du
onster ikke en gusten Ansigtssvare. Du
onster ikke et lugtende Aandedret. Du
onster ikke Hovedpine. Brug da De
Witts Little Early Risers, de berømte

Biller. Sjoholm.

Det fjerde Element. Lareren:

"Naar mig de fire Elementer, Peter."

Peter: "Vand, Jord, Luft."

Lareren: "Og det fjerde?"

Peter: "Jeg hælder ikke fjerde."

Lareren: "Tenk Dig om — hvad er
det, der forstørger de mange storelyk-
ker?"

</